

okolností, bylo povinností žal. úřadu, aby okolnost tuto vyšetřil provedením důkazů, nabídnutých v podání z 9. října 1922. Pokud se tak nestalo, nemá závěr žal. úřadu, že nepřihlášení stalo se úmyslně, ve spisech dostatečného podkladu.

Žal. úřad uvádí jako důvod, proč nabídnuté svědky neslyšel, také tu okolnost, že bydlí vesměs ve Vídni, nejsou tedy v obvodu pravomoci úřadů republiky čsl. a n e m o h o u b ý t i s l y š e n i.

Tento zamítavý důvod by byl jen tenkrát správný, kdyby bylo ze spisů správních zřejmo, že pokus o výslech svědků byl učiněn, ale ukázalo se, že provedení tohoto důkazu jest nemožné. Okolnost tato ze spisů správních nevysvětluje a není proto výrok žal. úřadu, že n a v r ž e n í s v ě d k o v é n e m o h o u b ý t i s l y š e n i, dostatečně skutkově podložen.

Z těchto příčin bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss, aniž nss měl příčiny zabývat se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 3955.

Státní úředníci: Předpis čl. I. § 2 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. o zápočtu doby odsloužené v nejvyšším platovém stupni třídy nižší v případě jmenování do třídy vyšší, platí jen pro dosažení II. platového stupně třídy vyšší a nebyl dotčen zákony č. 547/1919 a 25/1920.

(Nález ze dne 27. září 1924 č. 18 382/23).

V ě c: Antonín J. v Praze proti ministerstvu spravedlnosti o služební požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podle zák. z 23. července 1919 č. 457 Sb. a čl. I, II, III. zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. a zák. z 18. prosince 1919 č. 25 Sb. ex 1920 přiznány byly st-li dekretem presidia vrch. zem. soudu v Praze z 28. dubna 1920 od 1. ledna 1920 požitky VI/4 hodn. třídy.

V důsledku propočtení služební doby podle vlád. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. byly dekretem téhož úřadu ze 14. března 1921 st-li požitky VI/4 hodn. třídy k 1. lednu 1921 ponechány s připomenutím, že dle čl. I § 2 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. zbývá v poslední stupnici VI. hodn. třídy doba 7 roků, 7 měsíců a 9 dnů.

Byv povýšen do V. hodnostní třídy uplatňoval st-l přihláškou z 12. března 1923 od 1. ledna 1923 nárok na přiznání požitků V/3 hodn. třídy, při čemž opíral nárok svůj o přesloužený dřívější čas podle dekretu ze 14. března 1921 a výslovně uváděl, že pro postup dle čl. I § 2 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. zbývá dne 14. března 1921 v poslední stupnici VI. hodn. třídy 7 roků, 7 měsíců a 9 dnů.

Rozhodnutím presidia vzs-u z 3. května 1923 nároku na postup do požitků V/3 hodn. třídy vyhověno nebylo s odůvodněním, že dle dekretu o propočtení služební doby ze 14. března 1921 st-li sice zbývala doba 7 roků, 7 měsíců, 9 dnů, do V. hodn. třídy jmenován byl dnem 29. pro-

since 1922, kterýžto den vykazoval v požitcích VI/4 hodn. třídy dobu 9 roků, 7 měsíců, 9 dnů. Dle čl. I § 2. zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. lze z doby té pro postup do 2. stupně V. hodn. třídy započísti pouze 3 roky, kdežto zbytek 6 roků, 7 měsíců, 7 dnů nepřichází již v úvahu. Pro postup do 3. stupně V. hodn. třídy zbývá st-li doba od 29. prosince 1922.

Odvolání st-lovu z rozhodnutí tohoto podanému nař. rozhodnutím vyhověno nebylo.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost namítá především, že zamítnutí nároku st-lova na požitky V/3 hodn. třídy s odkazem na čl. I § 2 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. jest protizákonné, ježto zákon tento v v úvahu nepřichází, byv zrušen pozdějším zákonem ze 7. října 1919 č. 541 Sb. Dle zásady lex posterior derogat priori platí prý pro případ st-lův jedině zákon novější, t. j. zák. 541/19, dle jehož ustanovení čl. IV § 1 se má celá služební doba započísti.

Námítka tato není důvodná již proto, že čl. IV zák. č. 541/1919 byl zrušen článkem I. zák. z 18. prosince 1919 č. 25 Sb. z r. 1920, jehož působnost nastala dnem 1. září 1919 (srv. čl. III).

Leč ani v zák. ze 17. října 1919 č. 541 Sb. ani v zák. z 18. prosince 1919 č. 25 Sb. ex 1920 není podkladu pro názor, že přesloužená doba ztrávená v posledním stupni platovém nejvyšší hodnostní třídy dosažitelné postupem časovým — a tou jest u st-le hodn. třída VI. — byla započítatelnou při eventuálním p o v ý š e n í do vyšší hodnostní třídy. Podklad takový skytá jedině čl. I § 2. zák. č. 34/1907, kteréžto ustanovení (t. j. čl. I § 2. zák. 34/1907) nebylo tangováno ani zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb. ani zák. z 18. prosince 1919 č. 25 Sb. ex 1920. Že by pak i podle zmíněného zák. z roku 1907 byla služební doba ztrávená v posledním stupni platovém předchozí časovým postupem nejvýše dosažitelné hodnostní třídy započítatelná do dalších stupňů platových než do stupně II. jmenováním nabyté třídy hodnostní, toho st-l ani sám netvrdí.

Není-li pak podle toho, co bylo řečeno, přeslužba st-lova do 3. stupně platového V. hodn. třídy započítatelná, pak jest úplně irrelevantní, zda přeslužba ta v den jmenování do V. hodn. třídy činila 9 roků, 7 měsíců, 9 dnů, jak nař. rozhodnutí za to má, či 10 roků, 7 měsíců, 7 dnů, jak míní st-l, a není proto potřebí obíratí se otázkou st-lem nadhozenou, zda platů V. hodn. třídy dosáhl již od 1. ledna 1920 či od 29. prosince 1922.

Z úvah těchto dospěl nss k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

č. 3956.

Ř í z e n í p ř e d n s s - e m. Jaký význam má ústní sdělení úředního rozhodnutí, které straně později je dodáno písemně, pro počátek lhůty ke stížnosti na nss?

S t á t n í z a m ě s t n a n c i (S l o v e n s k o): Kterými předpisy se řídí právní poměry příslušníků policejní stráže státní, zejména pokud jde o jejich jmenování?

(Nález ze dne 27. září 1924 č. 16.071).